

EUROKAZ

PROMOTORI NOVOGA NARAŠTAJA

Dvorana Poly u ZKM-u / Rezultati dvanaestodnevne radionice Montažstroja / Scenografija kao živi dio tjelesnosti

Grupa Montažstroj Zagrepčanina Boruta Šeparovića za našu mladež tijekom ratnih i poratnih godina postala je kulturna grupa, opće mjesto, nešto u što se valja ugledati. To je posve normalna percepcija mladih ljudi jedne kazališne grupe koja pretendira postati neka vrsta promotora i ideja generacije. No, na žalost kako zbog povrede izvođača njihovi obožavatelji i pristalice nisu mogli odgledati predstavu »Euro-body«, ostala im je skromna mogućnost pogledati rezultate dvanaestodnevne radionice u dvorani Poly u ZKM-u. Kažem, skromna mogućnost radi malog broja gledatelja, svega 60 koji su to mogli vidjeti, i zato što rezultati radionice nisu niti trebaju biti zamjena za predstavu.

Ali, ono što je redatelj i koreograf Borut Šeparović sa svojim timom (koreografkinjom Tamarom Huillmang i dramaturgom Sergejom Pristaš), pokazao kao istraživanje svakako zaslužuje pozornost. U sobi u sat i pol vremena gledali smo istraživanje pokreta, odnosa tijela i tijela, grupe i pojedinca, predmeta i pojedinca, te predmeta i grupe. U sredini prostora obješeni reflektor koji se mogao bacati, potezati i njihati, bio je jedini predmet u prezentaciji, ali i znakovita stvar koja pokazuje težnje da se scenografija tretira kao živi dio tjelesnosti koja pak prokazuje one ideje kojima će se družina Montažstroj u sljedećim sezonama baviti. Da ne odustaje od riječi, mada preferira tjelesnost, Šeparović je pokazao u trećem dijelu radionice u kojem se iz svađe oko obična čišćenja dvorane stvar promeće u svađu o sveopćem čišćenju naroda. Možda je to za gledatelje, mahom mlade ljude, bio i najzanimljiviji dio jer je medijsku ali i političku tezu u nekih

Iz predstave »Everybody goes...« grupe Montažstroj

ljudi u nas, ostvario kao temu umjetničkog čina koja upozorava.

Svakako da bi analiza upotrebe tijela u rukama koreografskog tima Montažstroja zahtjevala više prostora od ovoga prikaza, jer izgleda da se oni vraćaju tretmanu i dosežima vremena poznatog kao šezdesete. Uostalom, u raznim oblicima tom se razdoblju svjetskog kazališta vraćaju svi, ili gotovo svi autori ovogodišnjeg Eurokaza propitkujući što se tim putem još može u kazalištu pronaći i učiniti. Spontano, superrealizam, neartikulirana gesta, namjerno poružnjivanje lijepa pokreta, sve je to građa koja će se jednog dana kada se radionice Montažstroja, koje se održe u raznim gradovima Europe, skupe u jednu predstavu, pokažu

što se htjelo i što se započelo u procesu u koji smo zavirili zahvaljujući Eurokazu.

Ostaje činjenica za javnost da je Montažstroj jedino profesionalizirano kazalište u nas, rođeno u alternativni sa svjetskim uspjehom, a ujedno je i odgovor svima onima koji se pitaju o svrhovitosti Eurokaza, jer je unutar Eurokaza i počeo svoje prerastanje u profesionalizam, ali je i odgovor na pitanje – ima li i drugačijeg kazališta u zagrebačkom krugu? Ima. Ima i onih koji dolaze i koji primjerom ove družine mogu biti ohrabreni. Njihove rezultate udomijuje Festival novog kazališta, a uskoro, nadamo se, i grad u kojem su nastali.

IVAN KNEZ